

علیه سرمایه داران، همبسته با کارگران چیت سازی بهشهر

رژیم فاشیستی _ کابیتالیستی جمهوری اسلامی از همان روز نخست حیات ننگینش عموم توده های مردم ایران را از ابتدائی ترین حقوق و آزادی های سیاسی محروم کرد. کارگران و زحمتکشان ایران که برای يك زندگي بهتر و به دست آوردن آزادي های سياسي و اجتماعي كمر به سرنگوني رژيم ضدبشري شاه، اين نوكر حلقه به گوش و سرسپرده به امپرياليسم، بستند با رژيم «جديدي» رو به رو شدند که با تلفيق آشكار دين و دولت تمام دست آوردهای قیام شکوهمند بهمن ۱۳۵۷ را در اندک زمانی از آنان بازستاند و انقلاب را به شکست کشانید و در تمام زمینه ها، جامعه ي ایران را هر روز بيش از روز بيش به عقب راند. رژيم جمهوری اسلامی که به نام انقلاب علیه آن بنیان گذاري شد يك لحظه از سرکوب و لگدمال کردن ابتدائی ترین حقوق توده های کار و زحمت ایران غفلت نکرد و تا آخرین روز وجود خفت بارش نیز چنین خواهد کرد.

در حالی که کارگران و زحمتکشان ایران با سرنگون کردن رژيم شاه خود ابتکار عمل را به دست گرفتند و شوراهايشان را در کارگاه ها و کارخانه ها تشکیل دادند تا کنترل توليد و توزیع را به دست گیرند و سرمایه داران انگل و بي خاصیت را از آن ها بیرون کنند، رژيم جمهوری اسلامی با اتکاء به يك مشت کارگر حزب اللهی و مرتجع از قبیل محبوب ها و صادقی ها تشکلات خودجوش کارگري را منحل کرد و به جاي آن ها شوراهاي ارتجاعي _ اسلامی کار و خانه ي «ضد» کارگر را پی ريزي نمود. امروز دیگر بي تجربه ترین و ناآگاه ترین کارگران ایران نیز مي دانند که محبوب ها، صادقی ها و جلودارزاده ها مشتی مزدور سرمایه داران هستند که بر ضد منافع آنان در مجلس ارتجاع اسلامی، شوراهاي اسلامی کار، حزب ضدکارگري کار اسلامی و تشکلاتي از این دست اقدام مي کنند. بي جهت نیست که يك بار دیگر کارگران خود براي دفاع از منافع و مطالبات برحق شان وارد میدان شده اند و پیشيزي براي تشکلات قلایي که جمهوری اسلامی به نام کار و کارگر ساخته ارزش قائل نیستند.

مبارزات شکوهمند کارگران چیت سازی بهشهر یکی از زیباترین و قوی ترین اقداماتی است که در سال های اخیر شاهدش هستیم. سرمایه داران و حکومت اسلامی اشان گردن کلفتی و زورگویی را به آن جا رسانده اند که حتا دستمزد بخور و نمیر کارگران را نمی پردازند. کارگران را دسته دسته اخراج مي کنند و گرسنه و بي سرپناه روانه ي خیابان ها مي نمایند. در این سال ها سرمایه داران مرتجع ایران چنان فشارهایی را بر کارگران اعمال کرده اند که در سراسر جهان به زحمت مي توان نمونه های دیگرش را یافت. چه زورگویی بالاتر از این که طمع و آز سودجویي را به آن حد برسانی که دیگر دستمزد کار انجام شده کارگران را هم نپردازي؟

کارگران مبارز چیت سازی بهشهر اقدامات جدي خود را از روز ۲۱ آبان ۱۳۸۰ با اجتماع و تظاهرات در مقابل فرمانداری آغاز کردند. در آن زمان چندی بود که مسئولان دولتي و نمایندگان سرمایه داران قول هایی به کارگران داده بودند که هرگز بدان ها عمل نکردند. لذا کارگران بدون توجه به وعده و وعیدهاي آقای فرماندار با شعار دادن علیه مقامات دولتي، خیابان ها و جاده های اصلي و از جمله جاده سراسري مازندران به خراسان را مسدود کردند. بستن این جاده تا صبح روز ۲۲ آبان ۱۳۸۰ ادامه یافت. اما نیروهای سرکوب پلیس سررسیدند و با ضرب و شتم کارگران، گروهی را دستگیر و روانه ي زندان کردند. از ۱۶ تا ۲۱ شهریور ۱۳۸۱، کارگران چیت سازی بهشهر هر روز در مقابل کارخانه تجمع کردند و خواهان پرداخت حقوق معوقه و نجات از بلاتکلیفی شدند. در این زمان هم هیچ پاسخی به حدود ۲۰۰۰ کارگر چیت سازی بهشهر داده نشد. روز ۱۶ مهر ۱۳۸۱ کارگران چیت سازی بهشهر باز هم در محل کارخانه تجمع نمودند و خواستار پاسخگویی کارفرما شدند. در این روز کارگران تصمیم گرفتند که وي را بازداشت کرده تا بلکه بدین طریق صدای حق طلبی خود را به گوش دیگران برسانند. در فروردین ۱۳۸۲ دیگر دو سال مي شد که هیچ گونه دستمزدی به کارگران پرداخت نشده بود. روز ۱۸ فرودین ۱۳۸۲ بود که کارگران چیت سازی بهشهر تصمیم گرفتند به تجمع در مقابل کارخانه یا فرمانداری اکتفاء نکنند و تظاهرات خود را به خیابان های شهر بکشانند. در این روز تظاهرات کارگران موجب بند آمدن خیابان های بهشهر شد. تجمعات و تظاهرات کارگران چیت سازی بهشهر تقریباً در تمام فروردین ماه ۱۳۸۲ ادامه داشتند. در روز ۲۷ فرودین ۱۳۸۲، کارگران در مقابل کارخانه تجمع کردند و سپس به خیابان های شهر و از جمله بلوار هاشمی نژاد آمدند. در این جا بود که انبوهی از زحمتکشان و ساکنان بهشهر بدانان پیوستند و شهر به حال نیمه تعطیل درآمد. آن گاه در حدود ۲۵۰۰۰ نفری که تظاهرات گرد آورده بود به پارک ملت رفته و خواستار رسیدگی به مطالبات

کارگران چیت سازی شدند. تظاهرات بزرگ ۲۷ فروردین ۱۳۸۲ و گفت و گوهایی که در شهر مینی بر به دست گرفتن آن توسط کارگران و مردم شده بود چنان دولت سرمایه داران را به هراس انداخت که هیئت دولت اعلام کرد که يك «اعتبار ویژه» ۵ میلیارد تومانی برای پرداخت دستمزدها و پاداش های معوقه ی کارگران بهشهر در نظر گرفته است. اما باز هم سرمایه داران و دولت شان به وعده ی پوشالی خود عمل نکردند و اکنون که نزدیک به يك ماه و نیم از قول «اعتبار ویژه» می گذرد تنها ۲۰۰ میلیون تومان به کارگران پرداخت شده که گوشه ی کوچکی از دیون سرمایه داران و دولت شان می باشد. تقریباً يك ماه پس از اعلام «اعتبار ویژه» ی ۵ میلیارد تومانی و پرداخت تنها ۲۰۰ میلیون تومان و از روز ۲۳ اردیبهشت چند تن از کارگران چیت سازی بهشهر تصمیم گرفتند تا برای اعتراض دست به اعتصاب غذا بزنند. از آن روز تاکنون هر روز بر تعداد اعتصابگران غذا افزوده شده و اعتصاب می رود تا نخستین ماهش را پشت سر بگذارد. بنابر آخرین گزارش های منتشر شده از سوی منابع مستقل، در طی هفته ای که گذشت چندین کارگر اعتصابی به دلیل ضعف جسمانی روانه ی بیمارستان شده اند و خطر مرگ آنان را تهدید می کند.

در حالی که وضعیت چندین کارگر چیت سازی بهشهر رو به وخامت نهاده است، در حالی که نشریات و خبرگزاری های رژیم جمهوری اسلامی لب فرو بسته اند، در حالی که نیروهای سرکوبگر اسلامی کارخانه ی چیت سازی بهشهر را محاصره نموده اند و نمی گذارند که کارگران با بیرون ارتباط برقرار کنند، این وظیفه ی تمام نیروها و تشکلات کارگری مستقل و چپ انقلابی ایران است که آستین ها را بالا زده و با راه اندازی يك کارزار همبستگی بین المللی، فریاد کارگران چیت سازی بهشهر را به گوش طبقه ی کارگر در دیگر کشورها و نهادهای بین المللی برسانند. باید از تمام ابزارهایی که در دست هست استفاده نمود و سرمایه داران و دولت شان را در ایران تحت فشار قرار داد تا دستمزدهای معوقه ی کارگران را بدون هیچ قید و شرطی و در اسرع وقت بپردازند. علیه سرمایه داران و دولت اسلامی شان، همبستگی با کارگران چیت سازی بهشهر يك وظیفه ی انسانی و انقلابی ست.

جمعه شانزده خرداد ۱۳۸۲ برابر با شش ژوئن ۲۰۰۳

+++++

برچیده از: <http://www.iranazad.com/Sia112.htm>